

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΟΡΑΝΙΤΗΣ

24

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΚΛΟΓΕΙ
ΠΑΤΑΧΗ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΟΡΑΝΙΤΗΣ

24

ΣΠΟΝΔΥΛΩΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 427

Γιάννης Γορανίτης, 24

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Χρίστος Κυθρεώτης

Σελιδοποίηση: ΦΑΣΜΑ ΑΦΟΙ Καπένη Ο.Ε.

Φιλμ-Μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Γιάννης Γορανίτης, Αθήνα, 2017

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Δεκέμβριος 2017

Κ.Ε.Τ. Α816 Κ.Ε.Π. 984/17

ISBN 978-960-16-7568-8

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Της Β.
Αυτό και όλα*

Γιατί μπορεί το δικό μας μετρό να διαφέρει από τα άλλα, όμως η έκφραση των επιβατών είναι η ίδια. Παντού είναι η ίδια, όποια γλώσσα και να μιλάνε, κι όπου κι αν ζούνε. Θα 'λεγε κανείς πως αγοράζουν αυτή την έκφραση μαζί με το εισιτήριο.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΟΥΡΟΥΝΗΣ, «Μετρό με μέτρο»
(Μισόν αιώνα άνθρωπος, Καστανιώτης, 1996)

Πόσες φορές, για ν' αλλάξουμε ζωή, χρειαζόμαστε μια ολόκληρη ζωή, σκεφτόμαστε τόσο, ζυγιάζουμε τα πράγματα και διστάζουμε, ύστερα γυρνάμε πάλι στην αρχή, σκεφτόμαστε πάλι και ξανασκεφτόμαστε, μετατοπιζόμαστε στις ράγες του χρόνου με κίνηση κυκλική, όπως ο ρούφουλας που διασχίζει τον αγρό.

ΖΟΖΕ ΣΑΡΑΜΑΓΚΟΥ, *Η πέτρινη σχεδία*
(μτφρ. Αθηνά Ψυλλιά, Καστανιώτης, 2000)

Περιεχόμενα

# 01	Κηφισιά [περί ουσίας I]	13
# 02	KAT [ringtone].	19
# 03	Μαρούσι [ο ύψιστος φροντίζει]	26
# 04	Νερατζιώτισσα [τα σκουτελικά για ψυχικό]	39
# 05	Ειρήγη [ντομάτες-δυναμίτες]	47
# 06	Ηράκλειο [υπό έκδοση I]	55
# 07	Νέα Ιωνία [δεν είναι της παρούσης].	67
# 08	Πευκάκια [το άσχημο παγόني I].	78
# 09	Περισσός [πνεύμα αντιλογίας I]	84
# 10	Άνω Πατήσια [περί ουσίας II].	91
# 11	Άγιος Ελευθέριος [Λέκα, από το Αλέξανδρος]	99
# 12	Κάτω Πατήσια [τη γάτα μου τη λένε Μαντώ I]	103
# 13	Άγιος Νικόλαος [ένοχος αιωνίου καταδίκης]	108
# 14	Αττική [ολική ρήξη συνδέσμων].	117
# 15	Βικτώρια [το πόδι της χήνας]	124
# 16	Ομόνοια [υπό έκδοση II].	132
# 17	Μοναστηράκι [ανάδυση στο λευκό I]	142
# 18	Θησείο [περί ουσίας III].	150
# 19	Πετράλωνα [το άσχημο παγόني II].	157

# 20	Ταύρος – Ελ. Βενιζέλος [τη γάτα μου τη λένε Μαντώ II].	163
# 21	Καλλιθέα [ανάδυση στο λευκό II]	175
# 22	Μοσχάτο [πνεύμα αντιλογίας II].	181
# 23	Φάληρο [μια ιστορία που ποτέ δεν θα διαβαστεί].	190
# 24	Πειραιάς [ο άγνωστος στρατιώτης].	200

1

Κηφισιά [περί ουσίας I]

Τον έκοφα με το που μπήκε στο βαγόνι. Ο μπαρμπα-Θωμάς ρε, απ' την κλινική του Λορεντζάτου. Μάτι γλαρό, χείλι που τρέμει. Φοράει και σακάκι. Ας κάνει ζέστη. Κι εγώ μπουφάν φοράω. Χειμώνα καλοκαίρι. Κάνει ζέστη, αλλά κρυώνω. Ξέρω 'γώ, μπορεί η παραμύθα να γεννάει το κρύο. Ή το ανάποδο. Κοίτα ρε τον γεροπρεζάκια. Ξέρω, δεν κολλάει. Γέρος και πρεζάκιας. Τα ζάκια δεν γερνάνε. Εκτός αν έχουν φράγκα. Κι ο μπαρμπα-Θωμάς είχε. Όλοι στην κλινική είχαμε φράγκα. Έξι εφτά χρόνια πάνε. Αλλά τον θυμάμαι. Δεν θυμάμαι τίποτα και τα θυμάμαι όλα. Εξηνταφεύγα θα 'ταν τότε. Έπινε ζου, πρωί βράδυ. Αλλά καθαρή. Μόνο έτσι τη σκαπουλάρεις. Στην κλινική τον φέρανε τα παιδιά του, με το ζόρι. Κυριλέδες αυτοί, με σακάκια. Φλέβα δεν του 'χε μείνει του γέρου, μυτιές έκανε. Είχε το ντιλέρι του, παράδοση κατ' οίκον που λένε. Στο κουτί της πίτσας. Κύριος. Την πλήρωνε ακριβά, αλλά να που έζησε. «Δεν κόβω το φαρμακάκι μου που να χτυπάνε τον κώλο τους κάτω» έλεγε στην κλινική.

Παραμύθιαζε τους γιατρούς ότι δουλεύει η αποτοξίνωση. Τέτοια θέλουν ν' ακούνε στο πρόγραμμα. Σε όλα τα προγράμματα. Μας είχανε φέρει μια κοπελίτσα ψυχολόγο. Ούτε που θυμάμαι πώς τη λέγανε. Τη λένε ακόμα, δηλαδή. Αόριστος από συνήθεια. Είναι που στους ενεστώτες κάνω όλο λάθη. Ο μπαρμπα-Θωμάς την είχε φλομώσει στη μούφα. Οι άλλοι τον κόβαμε με τη μία. Όλους τους καταλαβαίνουμε. Σαν τους τρελούς, γνωρίζομαστε με μια ματιά. Άλλο που δεν μιλάμε. Τι να πεις με ένα ζάκι; Δεν έλεγε μόνο ο Θωμάς ψέματα. Όλοι λέγαμε. Όλοι λέμε. Στη μάνα μας, στον γιατρό, στην ψυχολόγο, στ' άλλα αρρωστάκια. Για τη ζουζού, για τα φράγκα, για όλα – ξέρω 'γώ, μπορεί η πρέζα να γεννάει το φέμα. Ή το ανάποδο. Η κοπελίτσα μια φορά, δεν καταλάβαινε Χριστό. Καμάρωνε που μας έφερε στον ίδιο δρόμο. Χάπατο. Όχι σαν την Καρέρ, που δεν την κοροϊδεύεις με την καμιά.

«Όπα ρε, θα πέσει ο γέρος» λέω, αλλά ούτε που γυρνάνε να με κοιτάξουνε. Ούτε μένα, ούτε τον μπαρμπα-Θωμά. Στ' αρχίδια τους. Βαράει ντάγκλες ο γέρος, κοπανάει το κεφάλι στο τζάμι κι ούτε ένας δεν τον κοιτάει. Δεν πα' να φοφάμε δίπλα τους, ούτε να μας φτύσουν. Αόρατοι, ρε φίλε. Κάνουνε σαν να μην υπάρχουμε. Απ' την ομάδα κανένας δεν τα κατάφερε. Οι μισοί ξανακυλήσανε, οι μισοί χαιρετήσανε. Σε τόσες κηδείες πήγα, στου Σταυράκη κράταγα και το φέρετρο. Καλό άτομο κι ας ήτανε γαύρος. Φραγκάτος κι αυτός. Κηφισιώτης. Αλλά άμα τον ρώταγες πού μένει, κάτω απ' την εθνική έλεγε, προς Τατόι. Ντρεπότανε. Ο πατέρας του

εργολάβος, κάτι τέτοιο. Δημόσια έργα. Πολύ χαρτί. Κάναμε πολλή παρέα με τον Σταυράκη μετά την κλινική. Όλη την ώρα διάβαζε, ακόμα και στη χαρμάνα. Μου 'δινε κι εμένα βιβλία, αλλά βαριόμουνα. Ένα μόνο μ' άρεσε, εκείνο με τη σίκαλη, που λέει για τους κάλπηδες.

«Κράτα το ρε, αφού σ' άρεσε» είπε ο Σταυράκης. Το κράτησα. Την άλλη μέρα του πήγα έναν δίσκο των Στέρεο Νόβα. Βινύλιο. Είχα γυρίσει τότε στο πατρικό και δεν είχα πικαπ. Το 'χα σκοτώσει στο Μοναστηράκι για ένα φιξάκι. Τι να τον κάνω τον δίσκο; Σαν χτες το θυμάμαι. Δεν θυμάμαι τίποτα και τα θυμάμαι όλα. *Μικρό Αγόρι, πάλι τρέχεις μόνο, πιο γρήγορα απ' το μυαλό, πιο γρήγορα απ' τον νόμο.* Τρεις μέρες μετά βρήκανε τον Σταυράκη τέζα. Στη βεράντα. Κάτω από την εθνική οδό. Προς Τατόι. Από ένα τηλεσκόπιο φέρνεις κοντά έναν πλανήτη. Είχανε ρίξει στις πιάτσες καθαρή και πέφτανε τα ζάκια σαν κοτόπουλα. *Βλέπεις μια έρημο όπου κανείς δεν έχει σπίτι.* Έτσι την πατάμε. Βαράμε παραπάνω, γιατί παίζει πολλή νοθευμένη. Μάνα φωνάζει στο τραγούδι. Ρώτησε η μάνα μου «πώς ήτανε;», «πώς να 'ναι, ρε μάνα;» φώναξα. «Πώς να 'ναι, γαμώ το σπίτι μου; Κηδεία ήτανε». Εκείνη βούρκωσε, γύρισε από την άλλη να μην τη βλέπω. *Η εμπειρία του να πέφτεις σ' ένα κώμα χωρίς λέξεις.* Έπιασα ό,τι βρήκα μπροστά μου και το 'σπασα να ξεθυμάνω. Πάλι άχνα δεν έβγαλε η μάνα. Ούτε εγώ είπα τίποτα. Δεν έλεγα πολλά, δεν ήμουν καλός με τα λόγια – να τος πάλι ο σατανάς ο αόριστος. Δεν είμαι καλός με τα λόγια. Ένα κώμα χωρίς λέξεις. Μάνα.

(A): Μαμά, τι σημαίνει ειρμού;

(B): Μήπως θες να πεις συρμού;

(A): Όχι, ειρμού.

(B): Πώς σου 'ρθε αυτό;

(A): Το είπαν στο ραδιόφωνο.

(B): Ποιο ραδιόφωνο, Δημήτρη; Μη φωνάζεις.

(A): Εδώ, στο ραδιόφωνο.

(B): Μη φωνάζεις.

(A): Αν δεν μου πεις, θα φωνάζω πιο δυνατά.

(B): Ουφφ. Πώς να σ' το εξηγήσω; Ειρμός, ειρμός είναι—

Έβλεπα τη μάνα να κλαίει κι όλο έλεγα να της μιλήσω, μην πεθάνει και δεν προλάβω. Είχε κάτι ντράβαλα με την καρδιά της, αλλά δεν μου τα 'λεγε, μη στενοχωρηθώ. Ή ξέρω 'γώ, μην πεθάνω πρώτος. Δεν ήθελα να πω πολλά. Ένα ευχαριστώ και μια συγγνώμη για όσα τράβηξε τόσα χρόνια με την πάρτη μου. Ο πατέρας μου άφαντος απ' το ενενήντα πέντε. Μένει Ελβετία. Την κανονική, όχι τη Νέα. Ξαναπαντρεμένος. Με τρία παιδιά. Τουλάχιστον στέλνει φράγκα. Όχι φράγκα που λέει ο λόγος. Φράγκα κανονικά. Δεν έχουν ευρώ στην Ελβετία. Έχουνε, λέει, φράγκο. Χάπατα. Είχε φαγωθεί η μάνα μου να πάω, έχουνε λέει μια κλινική που σου αλλάζουνε το αίμα και φεύγεις καθαρός. Το 'χα πει στον Μείντεν και κείνος μου 'πε: «Μακριά ρε, μαζεύουνε ζάκια για πειράματα». Μακριά.

(A): Θα μου πεις ή θα φωνάζω;

(B): Ειρμός είναι αυτό που έχουν οι καλλιτέχνες.

(A): Δηλαδή ο μπαμπάς;

(B): Ο μπαμπάς σου δεν είναι καλλιτέχνης.

(A): Ο μπαμπάς μου είναι ποιητής.

(B): Ας μην ανοίξω το στόμα μου.

Ο γέρος την έχει πέσει για τα καλά. Γκαρίζει το σκασμένο δίπλα στ' αυτί του, αλλά δεν καταλαβαίνει Χριστό. Ρε λες να 'βγαλε δεκαετία ο Θωμάς! Εγώ αποκλείεται. Ή θα κόψω ή θα χαιρετήσω σαν τον Σταυράκη, σαν τον Φάνη, τον Μείντεν, την Παυλίνα. Ούτε ένας επιζών, που λένε. Καλά που έρχονται τα φράγκα του γέρου και την παλεύω. Γιατί η ζου ρουφάει περιουσίες, πριν το καταλάβεις.

«Σε κάθε πρόγραμμα που μπαίνω» έλεγε ο Σταυράκης, «κοροϊδεύω τον θάνατο». «Τον εαυτό σου κοροϊδεύεις» του 'λεγα. Δεν ήθελα να τον ρίξω, αλλά έτσι πάει. Τον εαυτό σου κοροϊδεύεις, τους δικούς σου, άντε και κάναν γιατρό. Γι' αυτό δεν πάω Ελβετία. Όχι για τα φράγκα, έτσι κι αλλιώς ο γέρος θα τα 'βαζε. Ούτε τα πειράματα φοβάμαι. Στα παπάρια μου. Την ξενέρα που θα 'τρωγε η μάνα, σκεφτόμουνα, με το που θα ξανακύλαγα. Όχι αν. Όταν. Θέμα χρόνου που λένε. Το 'χουμε δει το έργο. Ένας κύκλος μεθαδόνης, μετά ομαδική, καπάκι άλλος κύκλος, ψυχολόγος, κόντρα ομαδική, φτου κι απ' την αρχή. Άμα μυριστούνε μαρούλι, σου την πέφτουνε από κοντά. Όχι στα ζάκια, στις μανάδες. Τόσα χρόνια στα προγράμματα, έναν πατέρα δεν είδα. Όλο μανάδες. Μαθημένες στα ψέματα, δεν τις χαλάει ένα ακόμα. Και η μάνα μου το ξέρει, αλλά ήθελε να το

παλέψουμε. Έτσι έλεγε. Να το παλέψουμε. Γαμώ τον πληθυντικό. Όπως παλιά. Έπαιρνε στη δουλειά και έλεγε: «Δεν θα έρθω σήμερα, είμαστε λίγο άρρωστοι». Δεν ήταν εκείνη άρρωστη, εγώ ήμουνα. Μια ζωή άρρωστος.

«ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΤΑΣΗ: ΚΑΤ. ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟ ΚΕΝΟ
ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΒΑΘΡΑΣ»

(A): Να το, μαμά. Η κυρία στο ραδιόφωνο είπε ειρμού.

(B): Δεν είναι ραδιόφωνο.

(A): Ραδιόφωνο είναι.

(B): Μεγάφωνο είναι. Και δεν είπε ειρμού, είπε συρμού.

(A): Τι είναι συρμού;

(B): Συρμός, το τρένο που είμαστε.

(A): Γιατί δεν λέει τρένο;

(B): Όρεξη έχεις πρωί πρωί, Δημητράκη.

(A): Δεν έχω όρεξη, έφαγα κρουασάν και ήπια
όλο το γάλα. Γιατί δεν λέει τρένο;

(B): Τι να σου πω;

(A): Κατάλαβα. Το λέει ειρμού, γιατί παίρνει όλο ποιητές.

2

KAT [ringtone]

Μπήχες πρώτη στο βαγόνι. Κανείς δεν σε ξέρει, κανέναν δεν ξέρεις. Τα μάτια σου στεγνά πια, μισόκλειστα. Ξενύχτησες, νιώθεις κατάκοπη, δεν έχει και τόση σημασία, μετά απ' όσα θα ακολουθήσουν τις επόμενες ώρες, τις επόμενες ημέρες, τίποτα δεν θα 'χει και τόση σημασία. Βουλιάζεις στο ζεστό κάθισμα. Μετράς από μέσα σου τα δευτερόλεπτα μέχρι να κλείσουν οι πόρτες, κάθε δευτερόλεπτο κι ένας χτύπος της καρδιάς, όχι, δύο χτύποι, μετράς αλλά τα δευτερόλεπτα δεν τελειώνουν, οι χτύποι δεν τελειώνουν, πληθαίνουν. Ένας λιγνός άντρας –σαν απομεινάρι από κάτι μεγαλύτερο– σε κοιτάει πλάγια, τραβάει το βλέμμα του μόλις συναντά το δικό σου, τον κοιτάς χωρίς να τον βλέπεις, στ' αυτιά σου το τύμπανο, τα πλήκτρα, το ringtone, το τραγούδι που παίζει όταν σε καλούν, το τύμπανο, τα πλήκτρα, *There's a drumming noise inside my head*, δεν το σήκωσες, ούτε με την πρώτη, ούτε με τη δεύτερη, ήταν νωρίς, αξημέρωτα, ποιος να 'ναι τέτοια ώρα; σκέφτηκες, δεν επέμεινε, σε ξαναπήρε ο ύπνος, σύντομο όνει-

ρο, είσαι με τη Μυρτώ στην παραλία, ανεβαίνετε εναλλάξ στο πράσινο στρώμα και βουτάτε στη θάλασσα, έρχεται ένα μεγάλο άσπρο κύμα, το τύμπανο ξανά, η θάλασσα φουσκώνει, το στρώμα ξεφουσκώνει, το οξυγόνο σώνεται, η γραμμή του ονείρου κόβεται εγκάρσια, δεν έχει και τόση σημασία πια, δεν θυμάσαι όνειρα, τα πλήκτρα ξανά, δύο κτύποι το δευτερόλεπτο, μετράς από μέσα σου, ανασαίνεις γρήγορα, ο αέρας σφυρίζει όπως φεύγει από το στρώμα, το «Drumming Song» επιμένει, η θάλασσα στραγγίζει, «ναι;» ακούγεται η φωνή σου βραχνή, τόσο βραχνή που δεν την αναγνωρίζεις ούτε 'σύ, μια γυναίκα απαντά, λέει το όνομά σου, τρεις συλλαβές, «μ' ακούς» και ένα ερωτηματικό στο τέλος, «η Λέτα είμαι», δεν απαντάς, λέει ξανά το όνομά σου, το μυαλό υπολειπουργεί, ξέρεις ποια Λέτα, η αδερφή του, γελοίος τύπος, λες από μέσα σου, έβαλε την αδερφή του να με πάρει. Δεν μιλάς, σκέφτεσαι πώς να διατυπώσεις την ερώτηση. Πώς κι έτσι; Πώς και με θυμήθηκες; Τι θες τέτοια ώρα; Είναι νωρίς, σκέφτεσαι. Σκέφτεσαι κι άλλα, αλλά δεν λες τίποτα, σε βγάζει εκείνη από τη δύσκολη θέση και σε βάζει σε δυσκολότερη. «Ο Θάνος», παύση, «ο Θάνος. Έπεσε με τη μηχανή» λέει, «χτύπησε;» ρωτάς, δεν απαντά, ρουφάει τη μύτη της, οι ανάσες λιγοστεύουν όπως τότε στη θάλασσα, «χτύπησε;» ξαναρωτάς, σιωπή, ακούγεται μόνο το στρώμα που σφυρίζει, στο βάθος ένας λυγμός που πνίγεται, τη φαντάζεσαι να σκουπίζει δάκρυα στο μανίκι της, «τον έχουν στο ΚΑΤ» συνεχίζει, «ποιοι τον έχουν;» ρωτάς, «στο ΚΑΤ», «μπορώ να του μιλήσω;»

ψελλίζεις, «όχι, όχι, έλα από δω καλύτερα», κλείνει το κινητό, τη βλέπεις μπροστά σου να κλείνει μαζί και τα βλέφαρα, να μια αλλόκοτη ενστικτώδης αντίδραση, ακόμη κι αν κλείσεις τα μάτια, τα δάκρυα συνεχίζουν να κυλάνε. Καλείς ραδιοταξί, «παρακαλώ περιμένετε», περιμένεις, λύνεις και δένεις τα κορδόνια των All Star χωρίς λόγο, «βρίσκεστε σε γραμμή προτ-», η τηλεφωνήτρια απαντά, «δυστυχώς δεν μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε, συνεχίζεται η απεργία», ποια απεργία; θέλεις να ρωτήσεις αλλά κατεβάζεις το ακουστικό, δένεις ξανά τα κορδόνια, φοράς τα ακουστικά, δεν θέλεις να ακούσεις μουσική, δεν θέλεις να ακούσεις τίποτα, εκείνη επιμένει, *There's a drumming noise inside my head*, εισπνέεις την τσιγαρίλα που αναδίδει το βαμβακερό ύφασμα, φορούσες το ίδιο φανελάκι και χθες, το χθες φαντάζει αρχαία ιστορία, ακούς ξανά τη φωνή της Λέτας κι ας μη μιλάει, ακούς ξανά το ringtone κι ας μη χτυπάει, το ντραμ κοπανάει τα μηνίγγια σου αδιάκοπα, *That throws me to the ground*, περπατάς μέχρι τον σταθμό του τρένου. Δεν είναι μακριά, αλλά έχει ζέστη, λαχανιάζεις, πόσο κάνει το τρένο από την Κηφισιά μέχρι το ΚΑΤ; σκέφτεσαι, δεν ξέρεις καν πώς να πας από τον σταθμό μέχρι το νοσοκομείο, κάποιον θα ρωτήσεις, βαριέσαι τις πολλές κουβέντες, βαριέσαι τους ανθρώπους, *It makes such an all mighty sound*, ειδικά τώρα, ειδικά σήμερα, κλείνεις και πάλι τα μάτια.

(Γ): Όποιος κύριος ή κυρία θέλει να με βοηθήσει να ζήσω τίμια την οικογένεια. Ένα μολύβι

*με γομολάστιχα δέκα λεπτά. Τέσσερα μολύβια
με γομολάστιχα τριάντα λεπτά.*

Κλείνεις τα μάτια, ακόμη κι αν κλείσεις τα βλέφαρα, τα δάκρυα συνεχίζουν να κυλούν, το ξέρεις, κι αν δεν το ήξερες το έμαθες τώρα. Τα φώτα του τρένου φωτορρυθμικά στο σκοτάδι, στο σκοτάδι που απλώνεται μέσα στο φως, που απλώνεται παντού μέσα σου, ο λιγνός –σαν απομεινάρι από κάτι μεγαλύτερο– κρατιέται από τις χειρολαβές, το κοντομάνικο πουκάμισό του έχει στάμπες από ιδρώτα, ο ιδρώτας γράφει στο ανοιχτό πράσινο σκέφτεσαι, δεν είχες ιδέα για το αίμα, θα το μάθεις κι αυτό σε λίγο, στην αίθουσα αναμονής του ΚΑΤ, ανασαίνεις κοφτά, δεν υπάρχει χώρος και χρόνος για ανάσες, ούτε για περίσκεψη, εδώ κυριαρχεί η δράση, άνθρωποι μπαινοβγαίνουν, γιατροί, νοσοκόμες, ερωτήσεις μετεωρίζονται, απαντήσεις στριμώχνονται κάτω από γλώσσες, επιφωνήματα και μισές λέξεις σπεύδουν στο κατόπι τους, γρήγορα, όλοι γρήγοροι, ακόμη κι όσοι μένουν στατικοί εξυπηρετούν τη δράση. Σε μια αίθουσα σαν κι αυτήν περίμενες όταν γεννούσε η Μυρτώ, αναμονή ανώδυνη, ίσως και ευχάριστη, ολόγυρα αιωρούνται μπαλόνια, στους πάγκους χάσκουν ανοιχτά κουτιά με αμυγδαλωτά, καριόκες σε ασημόχαρτα, μπαίνει ο μαιευτήρας γελαστός, η ποδιά ανεμίζει προς τα πίσω σαν μπέρτα ταυρομάχου, θριαμβευτής, «να το χαίρεστε», λαμπερός, «να σας ζήσει»· οι γιατροί εδώ κινούνται βλοσυροί, ψάχνουν το πηγαδάκι της εκάστοτε οικογένειας, κοιτούν κάτω, «ας ζήσει», όχι να σας ζήσει, «μακάρι να ζήσει»,

φεύγουν υποφωτισμένοι, σέρνουν τα λευκά σαμπό στο μωσαϊκό, ταυρομάχοι κι αυτοί, αποχωρούν απ' την αρένα ταπεινωμένοι, ματωμένοι, λειψοί. Να τος ο γιατρός. Ο δικός μας γιατρός, σκέφτεσαι, αλλά δεν μιλάς, κοιτάς τις στάμπες στην πράσινη στολή, το αίμα δεν γράφει στο πράσινο, δείχνει σαν απλός λεκές από ιδρώτα, σαν τους λεκέδες στο πουκάμισο του λιγνού άντρα στο τρένο, σε ξανακοίταξε όταν κατέβηκες.

(Γ): Δεν ζητιανεύω, κυρίες μου και κύριοι, να ζήσω τίμια την οικογένεια θέλω. Ένα μολύβι με γομολάστιχα δέκα λεπτά. Τέσσερα μολύβια με γομολάστιχα τριάντα λεπτά.

Σε κοίταξε, τον κοίταξες κι εσύ, ούτε που τον θυμάσαι πια, δεν ρώτησες, ακολούθησες μια κυρία, στα χέρια της ένας μεγάλος κίτρινος φάκελος, εκεί θα πηγαίνει σκέφτηκες, ο φάκελος δεν κλείνει, εξέχει η άκρη μιας ακτινογραφίας, εκεί πήγαινε, εδώ, στην ίδια αίθουσα αναμονής. Το κτίριο αλλόκοτο, στρογγυλεμένο απέξω, γεμάτο γωνίες μέσα, κοφτερές, αφιλόξενες, η γωνία που τρύπωσες δεν σε χωρά, δεν σε χωρά ο τύπος κι ας είσαι μικροκαμωμένη, η Λέτα στη μέση του ορθογωνίου με τους γονείς της, τους γονείς του Θάνου, *That starts when you 're around*, ο γιατρός φοράει πράσινη φόρμα, μια μάσκα κρέμεται από τον λαιμό του, ένα πηγαδάκι διαλύεται και επανενώνεται γύρω του, λες και προβάρει χορευτική φιγούρα, τους γονείς του δεν τους είχες γνωρίσει, δεν είναι η στιγμή κατάλληλη για γνω-

ριμίες, η μάνα του σκουπίζει συνέχεια τη μύτη της με ένα λινό μαντίλι, *I swear that you could hear it*, η μύτη της είναι η μύτη του Θάνου, βγάζεις τα ακουστικά, κοιτάς το λευκό πλαστικό καλώδιο, είχε φθαρεί στις άκρες, δεν έχει και τόση σημασία. Η μάνα του δεν κλαίει πια, κοιτάει προς την πόρτα, σαν να περιμένει κάποιον που δεν έρχεται· ο πατέρας του, ένας ξερακιανός πενηντάρης, σκουπίζει τα μάτια του, τα μάτια του είναι τα μάτια του Θάνου, κάθεται σε μια πράσινη πλαστική καρέκλα, βιδωμένη σε δύο παράλληλες βέργες, σκουριασμένες στις άκρες, δεν είναι η στιγμή κατάλληλη για γνωριμίες, «να, ο δικός μας ο γιατρός», δικός μας, δικός του, σκέφτεσαι, δεν ξέρεις αν πρέπει να πλησιάσεις, ο γιατρός ισορροπεί μία στο ένα πόδι, μία στο άλλο, η Λέτα αγκαλιάζει τη μάνα της, τη μάνα του Θάνου, σου ρίχνει ένα βλέμμα, συμπόνιας ή φθόνου; δεν ξέρεις, δεν έχει και τόση σημασία πια, ο γιατρός μιλάει στον πατέρα, σκουπίζει τα ιδρωμένα του χέρια στην πράσινη μπλούζα, αφήνουν αχνούς λεκέδες, οι λεκέδες μοιάζουν, δεν ξεχωρίζεις τον ιδρώτα από το αίμα. *It makes such an all mighty sound*, στο βάθος το τραγούδι, δεν πάτησες ούτε pause. Πλησιάζεις την αδερφή του Θάνου, το κλάμα δυναμώνει, της τραντάζει τον κορμό, σαν ασυνεχές ρεύμα, δεν ξέρεις τι να κάνεις, η καρδιά χτυπάει πιο γρήγορα, δύο κτύποι το δευτερόλεπτο, δεν έχεις ιδέα τι πρέπει να κάνεις, της σφίγγεις το μπράτσο, κοιτάς κάτω, περιφέρεσαι στην αίθουσα, κι άλλοι συγγενείς, αναμονές, πηγαδάκια, λεκέδες σε πράσινες μπλούζες, όλα λευκά, η κουρτίνα δεν κόβει τον ήλιο, η

κυρία με τις ακτινογραφίες στηρίζει την πλάτη στον τοίχο, λυγίζει τα πόδια σαν να κάνει βαθιά καθίσματα στο γυμναστήριο. Είχες τρεις τέσσερις μέρες να δεις τον Θάνο, την τελευταία φορά που σε πήρε τηλέφωνο δεν απάντησες καν, ίσως να ψάξεις την αναπάντητη στη λίστα, ίσως την κρατήσεις, αναμνηστικό, *It fills my head up and gets louder and louder*, πιο δυνατά, ολοένα και πιο δυνατά, του είχες στείλει ένα SMS, δεν θέλω να σε ξαναδώ, και να που δεν θα τον ξαναδείς, η μάνα του κοιτάει το κενό, όλα λευκά, δεν ξέρεις τι να πεις, δεν ξέρεις τι και αν πρέπει να πεις, έχεις μείνει με τα λευκά ακουστικά στο χέρι, φθαρμένα στις άκρες, το κομμάτι σε λούπα, *Sweeter than heaven and hotter than hell*, η γυναίκα πετάει τις ακτινογραφίες, κάθεται κάτω, οι καρέκλες άδειες, βιδωμένες γερά σε δύο παράλληλες βέργες, η γυναίκα κλαίει με κλειστά μάτια, ακόμη κι αν κλείσεις τα βλέφαρα τα δάκρυα συνεχίζουν να κυλούν, το ξέρει, όλοι το ξέρουν, βγαίνεις από την αίθουσα, πατώντας στις μύτες, λες και φοβάσαι μην ξυπνήσεις κάποιον, προχωράς, δεν έχεις ιδέα πού πας, μυρίζει ιώδιο και Μπεταντίν, χτυπά το κινητό, δεν το βγάζεις καν από την τσέπη, τύμπανα, πλήκτρα, *There's a drumming noise inside my head*, η φωνή δυναμώνει, την αφήνεις να πει όσα είναι να πει, πιο γρήγορα, οι σόλες των All Star τρίζουν στο μάρμαρο, δεν φοβάσαι μήπως ξυπνήσει κανείς, όσοι κοιμούνται εδώ κοιμούνται μια και καλή, οι ξύπνιοι—

Οι ξύπνιοι είναι μια άλλη, ενδεχομένως πιο πονεμένη ιστορία. Αλλά δεν έχει και τόση σημασία πια.